

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **Ing. R. S.,** zast. Mgr. Ondřejem Malinou, advokátem se sídlem Komunardů 36, Praha 7, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje,** se sídlem Škroupova 18, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2010, č. j. DSH/5039/10, o přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 2. 2011, č. j. 17 A 47/2010 - 45,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2010, č. j. DSH/5039/10. Tímto rozhodnutím žalovaný v části potvrdil a v části změnil rozhodnutí Městského úřadu Blovice, odboru správního a vnitřních věcí (dále též „správní orgán prvního stupně“), ze dne 22. 3. 2010, č. j. MUBlov 04383/10/OV/Šab, tak, že stěžovatele uznal vinným ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle

§ 22 odst. 1 písm. d) a písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o přestupcích“).

Stěžovatel označuje jako důvody kasační stížnosti skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Má za to, že správní orgány náležitě nezjistily skutkový stav věci, tento nesprávně vyhodnotily a ani krajský soud tuto vadu neodstranil. Stěžovatel se domnívá, že v předcházejícím správním řízení nebylo jednoznačně prokázáno, že by řídil vozidlo, které bylo následně kontrolováno policejní hlídkou. V této souvislosti poukazuje na konkrétní pochybení správních orgánů a krajského soudu týkající se rozporů v provedených důkazech, zejména ve výpovědích obou vyslechnutých policistů. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

Z obsahu předloženého soudního a správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Městskému úřadu Blovice jako správnímu orgánu prvního stupně byl Policií České republiky (dále jen „Policie ČR“) doručen spisový materiál, z něhož vyplynulo, že dne 6. 2. 2010 v 19.15 hodin v obci Těnovice ve směru jízdy na obec Spálené Poříčí bylo předepsaným způsobem zastaveno a kontrolováno motorové vozidlo zn. Suzuki Vitara, a na základě předložených dokladů byl v řidiči ztotožněn stěžovatel. V rámci silniční kontroly byl jmenovaný policejní hlídkou vyzván, aby se podrobil dechové zkoušce na přístroji Dräger, což odmítl; dále byl stěžovatel vyzván, aby se podrobil lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve, což rovněž odmítl. Z oznámení přestupku je patrné, že hlídka Policie ČR jela za uvedeným vozidlem již od obce Hořehledy ve vzdálenosti cca 20 m, přičemž na prvním osvětleném místě v obci Těnovice použila výstražné znamení modré barvy a současně přední světelný nápis STOP. Na toto řidič vozidla nijak nereagoval a s vozidlem zastavil až po cca 300 m u rekreační chalupy. Dle oznámení o přestupku se ve vozidle po celou dobu nacházel pouze stěžovatel, z jehož dechu byl silně cítit alkohol a který byl následně převezen na Obvodní oddělení Policie ČR Blovice, kde s ním byl sepsán protokol o podání vysvětlení a byl mu předběžně zadržen řidičský průkaz. Na základě takto předloženého spisového materiálu správní orgán prvního stupně zahájil se stěžovatelem přestupkové řízení.

Při ústním jednání konaném dne 8. 3. 2011 stěžovatel za přítomnosti svého zástupce k věci vypověděl, že dne 6. 2. 2010 cca okolo 17.30 hodin potřeboval jet do restaurace Formanka v obci Hořehledy. Vzhledem k tomu, že s ním na chatě v obci Těnovice byla manželka, nabídla se, že jej do restaurace odveze, neboť si sama potřebovala něco zařídit v obci Spálené Poříčí. Předem se přitom spolu domluvili,

že manželka jej okolo 19 hodin před restaurací cestou zpět vyzvedne. Po opuštění restaurace na něj už manželka s vozidlem čekala. Stěžovatel se posadil na zadní sedadlo za řidiče, což odůvodnil velkým množstvím sněhu na vozovkách, kdy z vozidla před chalupou se dalo vystupovat pouze na levé straně. Stěžovatel dále uvedl, že v průběhu cesty, těsně před obcí Těnovice, mu manželka sdělila, že jsou za nimi v dálce vidět modrá světla, o kterých se v prvním okamžiku domnívali, že se jedná o sanitní vůz. Manželka pokračovala v jízdě a dojela až k chalupě. Dle tvrzení stěžovatele po celou dobu cesty nebylo možno identifikovat, že vozidlo s modrými světly bylo vozidlem policejním. Manželka u chalupy vozidlo zastavila, zhasla světla, vypnula motor a spěšně vystoupila a odešla do chalupy, neboť si nutně potřebovala dojít na toaletu. Stěžovatel z vozidla rovněž vystoupil, a když již byl mimo vozidlo na cestě, spatřil brzdit policejní vozidlo a vystupovat z něj policisty, kteří po něm požadovali předložení dokladů od vozidla. Stěžovatel se policistům pokoušel vysvětlit, že vozidlo vůbec neřídil, ti však nadále trvali na předložení řidičského průkazu, což následně pod jejich nátlakem a pod pohrůžkou použitím donucovacích prostředků učinil. Následně se stěžovatel dle svého tvrzení pod nátlakem policistů odebral na Obvodní oddělení Blovice, kde s ním byl sepsán protokol, a poté, ačkoli žádal o odvoz zpět na chalupu, byl vyprovozen před služebnu a na chalupu musel dojít pěšky. K dotazu doplnil, že jej policisté vyzývali, aby se podrobil dechové zkoušce, což však neučinil, neboť vozidlo neřídil, což policistům neustále opakoval, a tedy zde nebyl reálný důvod se dechové zkoušce podrobit.

Jako svědci byli dne 8. 3. 2010 vyslechnuti také silniční kontrolu provádějící policisté L. Š. a J. T.

Svědek L. Š. před správním orgánem vypověděl, že dne 6. 2. 2010 byl v rámci bezpečnostní akce velen do obvodu Blovice ke kontrole dodržování bezpečnosti provozu. V rámci výkonu služby projížděli s kolegou služebním vozidlem obcí Hořehledy, kde od restaurace viděli odjíždět osobní auto. Vydali se tedy za tímto vozidlem, za kterým zpočátku jeli ve vzdálenosti 40 – 50 m. Vozidlo policisté následovali do obce Těnovice, kde na jejím počátku (cca 20 – 30 m za značkou označující počátek obce) zapnuli výstražný majáček a světelný nápis STOP. Vozidlo však pokračovalo v jízdě, přijelo k rekreační chalupě a zde u plotu zastavilo. Po celou dobu, co vozidlo jelo a následně zastavilo u rekreační chalupy, jej policisté měli na dohled. Svědek nebyl schopen přesně určit, kdo z jejich vozidla vystoupil jako první, domníval se ale, že on, neboť kolega vozidlo řídil a on vystupoval (vyskakoval) rychle ke druhému řidiči, aby předešel jeho útěku. Svědek uvedl, že u kontrolovaného vozidla se na místě řidiče otevřely dveře; byl si jist, že jiné dveře se neotevřely a nikdo jiný ve vozidle nebyl. Z vozidla vystoupil stěžovatel, který se pokoušel vozidlo zamknout, což se mu však vzhledem k jeho podnapilosti nepodařilo. Mezitím svědek přistoupil ke stěžovateli a vyzval jej k předložení dokladů potřebných k řízení vozidla, přičemž v té době už u něj stál i jeho kolega. Na výzvu stěžovatel reagoval tak, že žádné doklady ukazovat nebude, neboť k tomu

není důvod. Následně byl stěžovatel vyzván, aby se podrobil orientační dechové zkoušce ke zjištění požití alkoholu před jízdou, což stěžovatel i přes poučení o následcích odmítl, a i přes několikeré opakované výzvy se této zkoušce nepodrobil. Následně policisté stěžovatele vyzvali, aby nasedl do služebního vozidla a odjel s nimi na obvodní oddělení, což po nějaké době učinil, takže nebylo třeba užít donucovacích prostředků. Na obvodním oddělení byl se stěžovatelem sepsán protokol. K dotazům svědek doplnil, že se jednalo o pouhý mžik, než se svým vozidlem zastavili za kontrolovaným vozidlem, přičemž zastavili přibližně ve vzdálenosti 3 m. Dále uvedl, že stěžovatele osobně neviděl řídit, neboť venku byla tma, avšak je zcela jednoznačné, že vozidlo řídit musel, neboť v něm byl sám. Svědek dále vypověděl, že slyšel vypnout motor od kontrolovaného vozidla, neboť v tu chvíli již byl ze služebního vozu venku, a poté měl obviněný (stěžovatel) připraveny klíče k jeho uzamčení. Na to, kde se nachází manželka stěžovatele, se svědek stěžovatele nedotazoval, neboť se ve vozidle nacházel sám a výslech manželky tedy nepovažoval za relevantní. K použití donucovacích prostředků svědek doplnil, že stěžovatel byl vyzván jménem zákona a poučen, že v případě neuposlechnutí může být použito donucovacích prostředků, k čemuž nebylo nutno přistoupit.

Svědek J. T. k věci vypověděl, že vozidlo s kolegou prvně uviděli v obci Hořehledy odjíždět od restaurace. Po celou dobu, tj. od okamžiku, kdy vozidlo prvně spatřili, až do okamžiku, kdy toto vozidlo dojeli, je měli na dohled. Svědek služební vozidlo zastavil těsně za vozidlem obviněného, z něhož viděl vystupovat řidiče, v němž byl následně ztotožněn stěžovatel. Svědek vyloučil, že by stěžovatel vystupoval ze zadního sedadla, tedy z místa za řidičem, a že by ve vozidle byla přítomna ještě další osoba. Uvedl, že jako řidič služebního vozidla jel bezprostředně za kontrolovaným vozem a v okamžiku, kdy toto zastavovalo, najel tak, aby s kolegou viděli na jeho levou stranu. Po zastavení kontrolovaného vozidla se otevřely pouze dveře na místě řidiče, z nichž vystoupil stěžovatel. Výstražná znamení (modrý maják a červený nápis STOP) zapínali na začátku obce Těnovice na prvním osvětleném místě a vzhledem k tomu, že venku byla tma, řidič před nimi jedoucího vozidla je musel vidět. Řidič však s vozidlem ujel ještě asi dalších cca 300 m a až poté zastavil. Na místě silniční kontroly byl pak stěžovatel žádán o předložení dokladů a vyzván k provedení dechové zkoušky, což odmítl, přestože byl poučen o následcích odmítnutí. Svědek dále uvedl, že ze strany policistů se jednalo o standardní silniční kontrolu. Vzhledem k tomu, že kontrolované vozidlo vyjelo od restaurace, dalo se předpokládat požití alkoholu řidičem před jízdou. K dotazům pak svědek upřesnil, že kontrolované vozidlo následovali ve vzdálenosti cca 20 metrů, přičemž k jeho předjíždění neměli důvod. Zároveň doplnil, že služební vozidlo zastavilo po levé straně kontrolovaného vozidla, z něhož nejprve vystoupil kolega, který seděl na místě spolujezdce, stěžovatel pak vystoupil u boční strany služebního vozidla. Toto bylo v dané situaci vhodné, neboť policisté nevěděli, o koho se ve vozidle jedná, a taktéž vzhledem k tomu, že vozidlo předtím nereagovalo na výzvy k zastavení, mohlo dojít k tomu, že by řidič před hlídkou

utíkal. Svědek uzavřel, že tvrzení stěžovatele, že vozidlo neřídil, nijak dále neprověřovali, neboť toto tvrdí každý druhý řidič a oni měli prokázán opak.

Kromě výslechů policistů prvostupňový správní orgán provedl také výslech manželky stěžovatele, L. S. Ta uvedla, že dne 6. 2. 2010 okolo 17.30 hodin jela spolu s manželem z chaty v obci Těnovice do obce Hořehledy, kde manžel vystoupil před místní restaurací a ona pokračovala do obce Spálené Poříčí. Dopředu se přitom dohodli, že okolo 18.45 hodin manžela před restaurací opět vyzvedne. V dohodnutý čas svědkyně přijela před restauraci, kde přibližně 10 minut čekala na příchod manžela, který se ve vozidle posadil dozadu a jeli zpět na chalupu směrem do obce Těnovice. Jízda probíhala normálním způsobem, přičemž těsně před obcí Těnovice si svědkyně v dálce za vozidlem všimla modrého majáčku. Pokračovala však v jízdě a možná jela trochu rychleji, neboť ji napadlo, že se jedná o vozidlo záchranné služby, které spěchá a které by ji nemohlo vzhledem k množství sněhu na vozovce předjet. S vozidlem svědkyně zastavila před chalupou a ve velkém spěchu vystoupila, neboť potřebovala na toaletu. V dáli na hlavní cestě si však povšimla majáčku, u něhož nebylo možné specifikovat, zda se jedná o policejní vozidlo. Z chalupy již poté nevyšla, pouze se po nějaké době podívala ven z okna, kde je manžel, kterého však nikde neviděla. Dále se již o celou záležitost nezajímala.

V písemném vyjádření ze dne 12. 3. 2010 stěžovatel zrekapituloval skutkové okolnosti daného případu a upozornil na zásadní rozpory ve výpovědích svědků a jejich nejednotnost jednak v otázce vzdálenosti, v níž vozidlo policejní hlídky jelo za vozidlem manželů S., a jednak ohledně okolností zastavení obou vozidel a pořadí vystupujících osob. Rovněž upozornil na pochybení policistů ohledně možnosti použití donucovacích prostředků a jejich nezákonný postup na obvodním oddělení, kdy jej policisté odmítli odvézt zpět do Těnovic a nechali jej jít vzdálenost 9 km v noci a v mrazu pěšky.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 22. 3. 2010, č. j. MUBlov 04383/10/OV/Šab, byl stěžovatel uznán vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích, neboť se na výzvu policisty nepodrobil vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem, a dále z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. f), bodu 5., zákona o přestupcích, neboť se při účasti na provozu na pozemních komunikacích neřídil pokyny osoby oprávněné k řízení tohoto provozu a neuposlechl výzvy policisty, který z jedoucího vozidla zastavoval vozidlo rozsvícením nápisu „STOP“. Za tyto přestupky byla dle § 22 odst. 4 zákona o přestupcích stěžovateli uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a dále zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců s účinností ode dne předběžného zadržení řidičského průkazu.

Stěžovatel s uvedeným rozhodnutím správního orgánu nesouhlasil a podal proti němu včasné odvolání. Žalovaný rozhodnutím ze dne 31. 5. 2010, č. j. DSH/5039/10, změnil rozhodnutí prvního stupně v právní kvalifikaci přestupku dle § 22 odst. 1 písm. f), bodu 5., zákona o přestupcích na přestupek dle § 22 odst. 1 písm. l) téhož zákona, tj. že stěžovatel jiným jednáním porušil zvláštní právní předpis; ve zbytku prvostupňové správní rozhodnutí potvrdil.

Proti tomuto rozhodnutí se stěžovatel bránil žalobou u krajského soudu, v níž shodně jako v podaném odvolání namítal, že v řízení nebylo náležitě prokázáno, že by byl osobou, která řídila předmětné vozidlo. Ve vztahu k hodnocení výpovědi svědkyně L. S. (manželky) stěžovatel upozornil na nedostatečnost odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, z nichž není zřejmé, proč tuto výpověď nezohlednily. Stěžovatel v průběhu řízení zdůrazňoval, že jednání zmíněných policistů bylo arogantní až agresivní a vyvrcholilo tím, že jej po skončení výslechu doslova vyhodili ze služebny v noci na mráz a nechali jej jít pěšky 9 km z Blovic do Těnovic. Dle názoru stěžovatele tak žalovaný měl k uvedenému jednání přihlédnout při hodnocení věrohodnosti výpovědí policistů. Stěžovatel dále uvedl, že rozpory ve výpovědích obou policistů (v otázce vzdálenosti, v níž vozidlo policejní hlídky jelo za vozidlem manželů Smolových, jakož i v otázce určení polohy, ve které se vozidlo policejní hlídky nacházelo ve vztahu k vozidlu Suzuki) svědčí o tom, že policisté v přestupkovém řízení nevypovídali pravdu o okolnostech, za kterých stěžovateli zadrželi řidičský průkaz. Stěžovatel v žalobě upozornil na nedostatečnost odůvodnění rozhodnutí žalovaného, které pokládal za vágní a nepřesvědčivé; závěry žalovaného pak hodnotil jako rozporné, nepodložené a ukvapené. Stěžovatel rovněž poukázal na skutečnost, že ačkoli žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že za jízdy nebylo možné určit osobu řidiče ani zjistit, zda se s ním ve vozidle nenacházela jiná osoba, již se opomněl vypořádat s výpovědí svědka J. T., který na přímou otázku odpověděl, že viděl stěžovatele vozidlo řídit i jej z vozidla vystupovat. Stejně tak se žalovaný nevypořádal s otázkou, jak dlouho po zaparkování vozidla manželů S. za nimi zastavilo vozidlo policejní hlídky, a proč policisté na místě nevyslechli jeho manželku, ačkoli je o to opakovaně žádal. Dle názoru stěžovatele tak správní orgány náležitě nezjistily skutkový stav věci, přičemž důkazy, jimiž byla v řízení prokázána vina stěžovatele, byly získány a provedeny v rozporu se zákonem.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V odůvodnění rozhodnutí se vypořádal s námitkami stěžovatele, že správní orgány neměly žádný důvod pochybovat o pravdivosti výpovědí policistů, kteří byli v přestupkovém řízení vyslechnuti jako svědci. V této souvislosti uvedl, že nepřesnosti a případné odlišnosti v jejich tvrzeních ohledně toho, v jaké vzdálenosti jelo policejní vozidlo za později kontrolovaným vozidlem Suzuki a kde přesně policejní vozidlo před provedením kontroly zastavilo, jsou pouhým odhadem, což však neznamená, že by tím měla být věrohodnost svědeckých výpovědí

zpochybněna. Dle názoru krajského soudu to byla naopak svědkyně L. S. (manželka stěžovatele), která měla na věci zájem, neboť její manžel byl „ohrožen“ zadržením řidičského průkazu. Žalovaný proto dospěl k opodstatněnému závěru, že tvrzení svědkyně L. S. ohledně řízení předmětného vozidla, je možno ve světle dalších provedených důkazů hodnotit jako nevěrohodné. Krajský soud v tomto ohledu hodnotil odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného (viz str. 9) jako naprosto dostačující. Stejně tak krajský soud (s ohledem na výpovědi obou policistů) pokládal za nadbytečné provádět místní šetření ohledně zjišťování polohy obou vozidel včetně výslechu manželky stěžovatele na místě, která byla jako svědkyně vyslechnuta v přestupkovém řízení. V závěru odůvodnění krajský soud k námitkám stěžovatele ohledně zákonnosti úředního postupu policistů a opatřených důkazních prostředků uvedl, že správní orgány použily k rozhodnutí pouze podklady opatřené v souladu se zákonem (tj. svědecké výpovědi policistů a manželky stěžovatele a výpověď obviněného stěžovatele). K hrozbě použití donucovacích prostředků a k okolnosti, že stěžovatel musel jít po skončení výpovědi z Blovic do Těnovic 9 km v noci a v zimě pěšky, pak krajský soud uzavřel, že z výpovědí obou policistů vyplynulo, že stěžovatel s nimi na obvodní oddělení odjel dobrovolně, přičemž následný postup policistů po sepsání protokolu na obvodním oddělení nebyl předmětem přestupkového řízení a žalovaný nebyl příslušným jej posuzovat.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní uplatněny důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Stěžovatel namítá vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že v předcházejícím správním řízení nebylo náležitě prokázáno, že by řídil vozidlo následně podrobené silniční kontrole. Stěžovatel zpochybňuje hodnocení provedeného dokazování a namítá, že krajský soud do patřičné hloubky nezkoumal jednotlivá skutková zjištění a nezabýval se konkrétními rozpory, a to zejména ve výpovědích obou policistů, které jsou blíže uvedeny v kasační stížnosti.

Takto uplatněné stížní námitky však Nejvyšší správní soud neshledal důvodnými. Ve shodě se závěry žalovaného i krajského soudu Nejvyšší správní soud vyhodnotil výpovědi svědků – policistů provádějících kontrolu silničního provozu -

jako věrohodné a dospěl k závěru, že v posuzované věci bylo bez pochybností prokázáno, že stěžovatel se dopustil vytýkaných přestupků.

Na úvod Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že hodnocení důkazů je věcí správního orgánu a je ovládáno zásadou volného uvážení. Podle § 34 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, jehož aplikovatelnost na řízení o přestupcích plyne z odkazu na obecné předpisy ve správním řízení, obsaženého v § 51 zákona o přestupcích, hodnotí správní orgán důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti. Hodnocením důkazů se přitom rozumí myšlenková činnost, kdy je provedeným důkazům přisuzována hodnota závažnosti (důležitosti) pro rozhodnutí, zákonnosti a též pravdivosti, případně věrohodnosti. Při hodnocení důkazů z hlediska jejich důležitosti rozhodující orgán určuje, jaký význam mají jednotlivé důkazy pro jeho rozhodnutí a zda o ně může opřít svá skutková zjištění. Při hodnocení důkazů po stránce zákonnosti zkoumá, zda důkazy byly opatřeny a provedeny způsobem odpovídajícím zákonu. Vyhodnocení důkazů z hlediska pravdivosti pak mj. předpokládá posouzení věrohodnosti důkazem poskytované zprávy podle druhu důkazního prostředku a způsobu, jakým se podle zákona provádí. Při důkazu výpovědí svědka musí rozhodující orgán vyhodnotit věrohodnost této výpovědi s přihlédnutím k tomu, jaký má svědek vztah k účastníkům řízení a k projednávané věci a jaká je jeho rozumová a duševní úroveň, dále k okolnostem, jež provázely jeho vnímání skutečností, o nichž vypovídá, vzhledem ke způsobu reprodukce těchto skutečností a k chování svědka při výslechu (jeho přesvědčivost, jistota či plynulost výpovědi) a rovněž poznatkům získaným na základě hodnocení jiných důkazů, tj. do jaké míry je důkaz výpovědí svědka souladný s jinými důkazy, zda jim odporuje, případně zda se vzájemně doplňují. Celkové posouzení uvedených hledisek pak poskytuje závěr o pravdivosti či nepravdivosti tvrzených (prokazovaných) skutečností.

V posuzovaném případě je Nejvyšší správní soud (stejně jako krajský soud) toho názoru, že rozhodnutí žalovaného shora uvedeným požadavkům bezezbytku dostálo. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí podrobně popsal skutečnosti, které vzal za prokázané, a náležitě odůvodnil, proč uvěřil svědeckým výpovědím policistů L. Š. a J. T., a proč naopak neuvěřil svědecké výpovědi L. S., manželky stěžovatele. Stěžovatel v průběhu předchozího správního řízení svědectví obou policistů zpochybňoval poukazem na rozpory v jejich výpovědích, které se týkaly především vzdálenosti, v jaké jelo policejní vozidlo za později kontrolovaným vozidlem Suzuki, a dále přesné polohy zastavení policejního vozidla ve vztahu ke kontrolovanému vozidlu. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že souhlasí se závěry žalovaného i krajského soudu, že tvrzení svědků o vzdálenosti či poloze zastavení vozidel představují toliko odhad uvedených veličin, a tedy se nemusejí zcela přesně shodovat. To však samo o sobě neznamená, že by tato skutečnost byla důvodem ke zpochybnění pravdivosti a objektivity takto podaných svědeckých výpovědí. V předmětné věci je důležité, že z výpovědí obou svědků na základě odhadnutých

vzdáleností jednoznačně vyplývá, že policejní hlídka se po celou dobu pohybovala v bezprostřední vzdálenosti za vozidlem Suzuki tak, aby toto vozidlo měla neustále na dohled a aby v případě, že by toto vozidlo zastavilo, mohla rovněž bezprostředně zastavit. Oba svědci taktéž shodně uvedli, že s policejním vozidlem následně zastavili tak, aby viděli na levou stranu vozidla a na to, kdo z něj vystupuje. Policisté se přitom bez jakýchkoli pochybností shodli na tom, že jejich vozidlo u kontrolovaného vozidla Suzuki zastavilo bezprostředně, bez déletrvající prodlevy, že policisté měli na toto vozidlo (jeho levou stranu) dostatečný výhled a následně z něj viděli vystoupit pouze stěžovatele. Oba přitom vyloučili, že by stěžovatel vystupoval z jiného místa než z místa řidiče a že by z vozidla mohla bez povšimnutí policistů vystoupit jiná osoba. Při následné silniční kontrole policisté jinou osobu neviděli ani uvnitř vozidla Suzuki. Bylo tedy prokázáno, že v době jízdy se ve vozidle Suzuki nenacházela jiná osoba kromě stěžovatele, tj. že řidičem vozidla nemohl být nikdo jiný než právě stěžovatel. K věrohodnosti výpovědí obou vyslechnutých policistů pak Nejvyšší správní soud dodává, že se ztotožňuje s hodnocením žalovaného, že na svědky L. Š. a J. T. je nutno nahlížet jako na nezávislé, kteří neměli žádný vztah ke stěžovateli ani k projednávané věci. Policisté uvedeného dne prováděli běžnou silniční kontrolu a na rozdíl od stěžovatele neměli na věci a na jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonávali jen svou služební povinnost.

Žalovaný se dostatečným způsobem vypořádal také s věrohodností výpovědi svědkyně L. S., manželky stěžovatele. Uvedl, že jmenovaná je osobou blízkou stěžovatele, a tedy bylo možno předpokládat, že bude vypovídat účelově a ve prospěch svého manžela. Žalovaný uvedl konkrétní důvody, proč nepovažuje za pravděpodobné, že by se skutkový děj odehrál tak, jak popsala manželka stěžovatele; její výpověď byla navíc v přímém rozporu s jinými provedenými důkazy, konkrétně s výpověďmi obou vyslechnutých policistů. Pokud žalovaný vzal za prokázané, že policejní hlídka měla po celou dobu až do zastavení vozidlo Suzuki na dohled a své vozidlo zastavila tak, že bylo možno spatřit, kdo z vozidla Suzuki vystupuje, pak ve světle těchto okolností se nejeví pravdivým tvrzení svědkyně, že od vozidla odešla do chalupy dříve, než hlídka k vozidlu Suzuki dojela a zastavila, stejně jako tvrzení, že svědkyně v dálce viděla modré světlo majáku, u něhož však nebylo možno identifikovat, zda se jedná o vozidlo policejní. Pokud policisté provádějící kontrolu na místě neměli žádné pochybnosti o osobě řidiče vozidla Suzuki, jiná osoba se ve vozidle ani v jeho blízkosti viditelně nenacházela a stěžovatel v průběhu kontroly neuvedl, že vozidlo řídila manželka (tuto skutečnost poprvé uvedl až ve výpovědi na služebně Policie ČR v Blovicích), pak z jejich strany nevyvstal důvod k jejímu výslechu v rámci kontroly.

Nejvyšší správní soud tak na základě předloženého spisového materiálu dospěl k závěru, že správní orgány shromáždily dostatečné důkazy o tom, že se předmětného protiprávního jednání dopustil stěžovatel; důkazy směřující proti němu tvoří jednotný a logický celek. Naopak stěžovateli se nepodařilo prokázat jím předložená tvrzení; v řízení bylo bez pochybností prokázáno, že se jednání majícího

znaky skutkových podstat předmětných přestupků dopustil právě on. Správní orgány obou stupňů neměly na základě provedeného dokazování důvodné pochybnosti o tom, že osobou, která před silniční kontrolou řídila vozidlo Suzuki, byl stěžovatel, a že s ním ve vozidle nejela žádná jiná osoba, a tedy ani žádná jiná osoba nemohla toto vozidlo řídit. Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že skutkový stav, který správní orgány vzaly za základ právní kvalifikace dané věci a vydaných rozhodnutí, byl náležitě zjištěn a prokázán, a tedy nebyl naplněn důvod kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud nezjistil naplnění žádného z důvodů uplatněných stěžovatelem v kasační stížnosti, sám neshledal ani jiné vady uvedené v ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, kasační stížnost proto podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2011

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu